

Katrin skriver om sina upplevelser i Bolivia!

- ”Skänk pengar till gatubarnen i Bolivia!”
- ”Skänk pengar till gatubarnen i Bolivia”!

Kanske var det så det lät när jag på mellanstadiet gick och skramlade min bössa tillsammans med entusiastiska klasskamrater. Gatubarnen i Bolivia. De luktade på lim tydligen, och bodde på gatan. Nu var jag, genom grundskolan jag gick på, med och samlade in pengar till dem. På ett eller annat sätt, år efter år. Vi samlade – de behövde. Vi och dom. Så avlägset. Så svårt att förstå som barn.

Som mellanstadieelev, och senare högstadieelev blev Solidaritetsdagen på Högalidskolan ett årligt evenemang som man som elev på skolan alltid deltog i. Ett roligt sådant! Vi fick sjunga, pyssla, leka affär och samla in pengar till ett gott ändamål.

Men återigen. Aldrig någonsin trodde jag att jag skulle få se det goda ändamålet med mina egna ögon.

P.g.a. mitt nuvarande arbete skulle jag befinna mig i Sydamerika under mars och april. En idé föddes, och plötsligt var vi tre generationer på plats i Cochabamba. Mormor, mamma och jag.

Under åren på Högalidskolan var historierna om Ana-María många. Det var på något sätt gatubarnens Gudmor, som alla refererade till.

Även efter att jag slutat grundskolan, fortsatte mamma att berätta om henne, efter sina besök i Cochabamba. Hon verkade vara en fantastisk kvinna. Långt borta.

När Ana-María och jag blev presenterade för varandra kändes det som om jag hade känt henne i flera år. Med öppna armar och med, vad jag skulle förstå mer och mer allteftersom dagarna gick, ett hjärta av gyllene guld, tog hon emot oss hemma hos sig. Som kära vänner hon inte sett på länge, fast det var första gången hon träffade både mormor och mig.

Under hela vår vistelse i Cochabamba blev vi överösta av värme, omtanke, nyfikenhet och vänskap, av både Ana-María och hela hennes familj.

Det som vi kallar gästvänlighet hemma i Sverige, bleknar lite i jämförelse... Allt detta kärleksbombande kändes hela tiden genuint, och vem vi än mötte på gatan, fick samma hjärtliga behandling.

En kvällspromenad träffade vi några barn som levde (lever) sina liv på gatan. Ana-María såg dem tidigt på håll, och vi gick för att hälsa. Närvarande, ömsint och med äkta omtanke samtalande hon med barnen och ungdomarna.

Hon tog på dem, omfamnade dem, utan att bry sig om ifall de var smutsiga, utan att bry sig om att de var påverkade, utan att bli sårad eller besviken över en eventuell uppenbar lögn. Hela tiden såg hon *dem*. De personer som fanns där, finns där, bakom alla omständigheter och olyckliga historier. De personer som vi andra lätt skulle skynda oss lite extra förbi och rygga tillbaka för, medan vi skakade på våra huvuden och suckade över den misär som finns här i världen medan vi rusade vidare till bussen för att inte komma för sent till skolan, eller det där viktiga, viktiga mötet på jobbet.

Det finns många fantastiska historier som jag tar med mig från mina nästan två veckor i Cochabamba. Det är svårt att välja ut någon enstaka.

Det arbete som görs på El Arca och Rosa de Sarón är fantastiskt och ovärderligt. Varje enskilt barn eller ungdom som får en chans till ett bättre liv, och ibland ett liv över huvud taget, gör skillnad. I hela världen, liksom.

Om allt ont i världen ska besegras med allt det extra goda som görs, så är det här en bra bit på väg. Har det betydelse för en enda individ, har det betydelse. Stor betydelse.

Vid avresan från Cochabamba är mitt hjärta sprängfyllt till brädden av beundran av Ana-María och hennes familjs ovillkorliga kärlek - inte bara till barnen, utan även till mig, mamma och mormor.

Gästvänligheten har inte sett några gränser.

I vår verklighet hemma i trygga Sverige kan det vara lätt att bli kall, ja nästan cynisk i värsta fall. Alla

de sidorna hos mig avväpnades gång efter annan, och jag är stum av beundran för de människor jag fick träffa och allt arbete som görs i Cochabamba. Och jag är tacksam för att jag fick vara med om det här. Tacksam över det jag insett att jag faktiskt har. Bara att ha tak över huvudet, eller någon som kramar en ibland, är inget jag längre tar för givet.

Till vem som än läser; Tack!

Katrin